

er imidlertid mindre klar. Det springende punkt i fortolkningen er ordet „i øvrigt“. Hvis dette ord knytter de to situationer „undladt at give oplysninger“ og „mod bedre vidende uberettiget“ sammen, betyder det, at der også ved undladelse af at give oplysninger skal foreligge et moment af svig. Dette har næppe været meningen. Det har utvivlsomt været hensigten, at den hjælp søgende skal have ansvaret for, at det sociale udvalg får oplysninger om sådanne forandringer i den pågældendes forhold, der kan medføre, at bistanden indskrænkes eller ophører. På den anden side kan ikke enhver undladelse af at give oplysninger medføre tilbagebetalingspligt. Den hjælp søgende skal have vidst eller burde have vidst, at forandringerne havde betydning for hjælpens fortsættelse. Undladelsen må kunne bebrejdes ham, i hvert fald som uagtsom.

Hvis denne fortolkning er rigtig, burde der forsøges en anden formulering. Sagligt set kan det ikke være rigtigt at pålægge den hjælp søgende et objektivt ansvar for ikke at give oplysninger.

Ad § 27: § 27 absorberer bl.a. lov om offentlig forsorg § 69. Da der henvises til denne i familieydelseslovens § 31, er en konsekvensændring påkrævet. Der kunne da være anledning til at ændre den helt urimelige ordning vedrørende betaling af forskudsvis udlagt underholdsbidrag til børn. Dette gælder især den praksis, hvorefter der ikke fastsættes underholdsbidrag af størrelse under normalbidraget (af hensyn til reglen i familieydelseslovens § 24). Hvis man ændrede denne lovs § 24 således, at den forskudsvis udbetaling altid mindst var af normalbidragets størrelse, uanset at det fastsatte bidrag var mindre, kunne bidragsydere sættes til bidrag, som de havde en rimelig udsigt til at præstere. Der skulle i disse tilfælde ad modum bistandslovens § 27 fastsættes en betalingsordning under hensyn til, hvad den pågældende kan udrede uden at komme til at mangle, hvad der må ses for nødvendigt til eget eller familiens underhold. Ophobningen af uerholdelige underholdsbidrag er afgjort en „klientskabende“ faktor.

Ad § 33: Man bør nok overveje endnu en gang, om det er rigtigt at ændre ordet „tilsynsværge“ til „personlig rådgiver for barnet“. Det kan være hensigtsmæssigt at ud-

skifte nedslidte udtryk, men man må ikke her ved forflygtige realiteterne. Disse er i den situation, hvor der beskikkes tilsynsværge, at forældrene ikke er kooperative og at der foreligger en vis trussel mod barnets trivsel. Ofte er man på grænsen til en „hjelpeforanstaltning uden samtykke“ (læs: tvangsfjernelse). Tilsynsværgeren skal af al magt forsøge at optræde som rådgiver, men hans funktion er også at påse, at barnet ikke lider skade. Han kan ikke afvises. Som argument for at undlade at kalde ham rådgiver i denne situation kan også anføres, at ordet „rådgiver“ bør forbeholdes den assistance, der fremtræder som tilbud.

Ad § 37: Denne bestemmelse synes den vanskeligste i hele forslaget. Intentionerne synes helt klare og acceptable. Man skal undgå „dykket“, der kompromitterer fortsættelse på hidtidigt niveau eller et acceptabelt fremtidigt. Ideelt synes det at være, om man kunne undgå andre maksimeringer end dem, der ligger i selve formålet.

Maksimeringen i stk. 2 er bygget på den gældende praksis vedrørende „Udvidet hjælp“. Den bygger på en ikke særligt gennemskuelig sondring mellem hjælp til „underhold“ og „faste udgifter“. Det første skal dække kost og beklædning, det andet bl.a. husleje og afbetalingsforpligtelser. Det første maksimeres „i almindelighed“ til folkepensionsniveauet, det andet reguleres af de foreliggende forpligtelser, suppleret med et rimelighedskrav i relation til hidtidige levevilkår og med regulering efter forventede fremtidige kår. Medens der er nogenlunde styring på den del, der vedrører underhold, er dette efter indhøstede erfaringer ikke tilfældet med den, der vedrører de faste udgifter. (Dette har blandt andet vist sig ved hjælp til værnepligtige).

Hvis man som antydnet ikke kan nøjes med den styring, der ligger i selve formålet, kunne man tænke sig en samlet maksimering for hele hjælpen. Der kunne da inden for denne ramme stadigt tages hensyn til størrelsen af de faste udgifter (altså en hensyntagen til de hidtidige og fremtidige levevilkår). Ved overskridelse af denne ramme kunne kræves godkendelse af revaliderings- og pensionsnævnet. Denne løsning er heller ikke god, men mere effektiv som styringsmiddel.

Ad halvdelreglen i § 37, stk. 2, sidste